

Temps Pasqual - Tercer diumenge

[Ac 2,14.22b-33](#)

[1 Pe 1,17-21](#)

[Lc 24,13-35](#)

En el món d'avui, cada any la Pasqua ens sorprèn més i han de passar 50 dies perquè ho acabem de pair, a poc a poc, amb l'ajut de l'Esperit. ¿De veritat que la vida és una festa? Hi ha una pedagogia de la resurrecció que els apòstols varen anar aprenent, guiats per Jesús ressuscitat. I va ser precisament Pere, el primer que el va negar, el primer “que es posà dret amb els onze i alçà la veu” tirant en cara als gran sacerdots i fariseus el crim comès: “Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau fer matar fent-lo clavar a la creu. Però Déu l'ha ressuscitat (...) Tots nosaltres en som testimonis” Però havien passat ja 50 dies... **El llarg camí de l'esperança** Al principi no els hi va ser fàcil. Avui, els deixebles d'Emmaús ens ho diuen sincerament, amb un posat trist, quan es troben amb aquell foraster pel camí de retorn: “nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel (...) És cert que unes dones del nostre grup han anat al sepulcre i no han trobat el seu cos i uns àngels els han assegurat que ell és viu(...) però a ell no l'han vist pas”. Aleshores Jesús, el seu mestre, comença amb ells la pedagogia de la resurrecció. Primer els pregunta per què tenen aquell posat tan trist. Després, els ajuda a entendre tots els llocs de l'escriptura on els profetes havien anunciat que el Messies havia de patir molt, perquè havia d'afrontar el misteri del mal d'aquest món. Abraham ¿no va deixar la seva casa sense saber on anava, i va esperar contra tota esperança? Perquè es va deixar guiar per Déu, i es va fiar de Déu, que li havia fet la promesa; i Isaac i Jacob i Moisés, i la llista continua amb vosaltres, els hi devia dir. Potser els dos deixebles havien confós l'espera amb l'esperança. Qui espera, seu i no sap quan ha d'esperar. L'esperança ens fa caminar vers l'horitzó que s'allunya, però alhora ens guia. Posar-nos en camí, amb dubtes, contracorrent, amb experiències de frustració, però també amb una promesa i un horitzó que ens ve de Jesús ressuscitat: “Jo seré amb vosaltres fins a la fi del món (Mt 28) **Una nova presència ens acompanya** L'esforç del llarg camí de l'esperança el rebem com un do. No estem sols. Jesús ressuscitat s'ha quedat amb nosaltres. Com diu Bonhoeffer, “Déu no ha vingut a donar resposta el nostre sofriment, sinó a omplir-lo amb la seva presència” A l'eucaristia d'Emmaús, quan Jesús ressuscitat es posà amb ells a taula, “se'ls obriren els ulls i el reconegueren”. Aquest és el secret de les nostres eucaristies que ens han d'ajudar, com ens diu la carta de sant Pere, “a vetllar sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món (...) Per això teniu posada en Déu la vostra fe i la vostra esperança” L'eucaristia dominical és la font inesgotable de la nostra esperança. La festa de la vida! “Senyor –escrivía Ramon Llull, al segle XIII- ja que heu posat en el meu cor tanta alegria, plagui-us d'estendre-me-la en tot el cos: a la meua cara, als meus ulls, a les meves mans”. Un bon oferiment d'obres, cada matí, quan ens mirem al mirall...

ETIQUETES

EUCARISTIA ESPERANÇA